

vred plaval proti ladiji. — Mornarji, ki so iz daljave videli ta pogumen skok omenjenih dveh prijateljev, premišljevali so, kaj bi to pomenilo; toda kmalu vgladajo šalupo, ki je za begunoma hitela ter si na vso moč prizadevala, da bi ju dobila. Roger šalupo prvi zagleda in vidši, da njegov prijatelj Anton že opešuje, reče: „Predragi moj Anton, šalupa za nama hiti! Reši se sam in pusti mene, da tukaj v valovih morja umerjem. Bog s tabo!“ Pri teh besedah popusti Antonov pas in se spusti v morsko globočino.

Prijateljska gorečnost osérči blagega Antona, pa se tudi on potopi v globino, da bi tam poiskal svojega najljubšega prijatelja in tovarša. Nekaj časa ni bilo nobenega iz vodé. — Šalupa ne vedé, na katero stran in kam sta se beguna potopila, verne se nazaj. Med tem časom pa veslá čolnič od ladije na pozvédbo. Kmalu se je prikazal Anton na poveršji morja čversto deržaje svojega prijatelja Rogerja za ramo in na vso moč si prizadevaje, da bi dospel s težkim svojim bremenom do čolníča, ki ni bil več daleč od njega. Usmiljeni mornarji so veslali zdaj še hitreje pogumnemu plavavcu naproti in k sreči so prispeli še o pravem času k njemu, ter ga vzeli s prijateljem vred k sebi v čoln. Anton je bil od dolgega plavanja in teže svojega prijatelja ves vspehan in oslavljen. „Pomagajte, pomagajte mojemu prijatelju!“ zavpije v čoln stopivši in zdajci pade v omótico ter se zgrudi na tla. Roger je ležal brez vse zavédnosti na dnú rešilnega čolníča. Vendar so vsestranske pomoči in prizadevanja usmiljenih mornarjev kmalu zdala toliko, da so ga zopet k življenju obudili. Toda kaka žalost ga obide, ko vidi zvestega svojega Antona ležati kakor mertvega v sredi miloserčnih samaritanov. Na ves glas se je začel jokati, pulil si je lasé iz glave in še celó v morje se je hotel vreči, ako ga ne bi bili mornarji nazaj deržali.

Čez nekoliko časa vzdihne Anton globoko. „Še živi, še živi!“ vpili so veseli mornarji in mu prihiteli na pomoč. Posebno je Roger delal nevtrudljivo, molil in prosil je dobrotljivega Bogá v nebesih, da bi njegovemu ljubemu prijatelju zopet podelil življenje. Bog je vslišal njegovo gorečo prošnjo in Anton se je kmalu zopet zavédal. Med tem so priveslali do ladije in tudi drugi mornarji so z veseljem sprejeli rešenca.

Ko Anton zopet spregleda in vidi svojega zvestega prijatelja zraven sebe, povzdigne roki proti nebesom in reče: „Neskončna hvala tebi vsemogočni in dobri oče nebeški, da si mi rešil dobrega mojega tovarša Rogerja.“ To rekši ga pritisne na svoje persi ter ga objema in poljubljuje, da so vsim nazočim solzé ginljivosti v očéh igrale.

Drugi dan so prijadrali na suho, kjer sta se rešenca z veliko hvaležnostjo od mornarjev ločila ter se kmalu potem vsak v svojo domovino podala.

Iv. Libijanski.

Skerb in smert.

Sv. Peter in Pavel — tako pripoveduje stara legenda — prehodila sta kot revna popotnika zemljo, da bi pozvedela, kje se nahaja radodarnost in

gostoljubnost, kje pa skopost in terdoserčnost. Enkrat dospeta že pozno zvečer trudna, od dežja vsa premočena in lačna v neko vas; tukaj terkata na duri bogatincev in revežev, a nikdo se ne zmeni za prošnjo, da bi ju prenočil. Slednjič se ju nsmili neka stara, revna, raztergana žena, sprejme ju v svojo kočico, a dati jima ne more druge postelje, nego malo slame, kajti žena sama nima boljšega.

„Sva že zadovoljna“ reče jej Peter, ko se žena izgovarja „pa tudi spoznam da si dobra in usmiljena, a povej mi kako se imenuješ, klical bi te rad po imenu!“

„Kličejo me skerb“ odgovori mu starka in še zraven pristavi: „Ko bi vama vsaj mogla dati lepih hrušek, ki je rodi drevó pred mojo hišico, a otresli in pobrali so mi tatovi pretečeno noč vse zrele hruške, kar jih je bilo na drevesu.“

Nebeška gosta si odpočijeta, kolikor jima je bilo mogoče in drugo jutro, ko jemljeta slovó od stare ženice, právita, da bi jej rada spolnila kako željo.

Želje pa so mnogotere. Dolgo premišljuje skerb, kaj bi si izvolila, a nobena želja ni jej bila po godu. Nazadnje pa si izvoli, da bi drevo pred hišico imelo moč vsakega, ki bi se mu približal, obderžati, in ga ne poprej izpustiti, dokler bi žena v to ne privolila. Z glavó majaje jej gósta spolnita to čudno željo in gresta dalje.

Kmalu potem gré žena na polje. Tat, kateri je že poprej hruške kradel, verne se zopet, da bi še te hruške vzal, ki so med tem časom dozorele. Komaj pa zleze na drevó, vzdignejo se veje in vejice, ter se ga tako terdo oklenejo, da se ne more nikamor ganiti.

Na njegovo vpitje pridejo ljudjé skupaj, in dva soseda zlezeta celó na drevo, da bi ga oprostila, pa glej čudo! — tudi ta dva ne moreta več iz drevesa.

Ko se gospodinja tega prečudnega drevesa zopet domu poverne, najde celo množico vaščanov pod drevesom, in kako se še le zavzame, ko zagleda tudi vjetnike na drevesu, ki so bili v nepopisljivem strahu.

Hitro oprostí sosede, a tatú ne izpusti poprej, dokler jej ne obljubi, da ne bode nikoli več kradel njenih hrušek, pa tudi premoženja drugih ljudi ne. Odsihmal je bilo drevo v najlepšem miru in lahko je uživala žena njegov sad.

Nekega dné pa pride popotnica, ktera vedno potuje po zemlji, imenuje se smert, in poterka na duri stare žene skerbí. Toda kako se začudi, ko vidi, da se je žena prav nič ne ustraši.

„Kako da si tako mirna, kedar jaz pridem?“ vpraša jo smert.

„Kaj se te bom neki bala, ker sem že takó stara in sem se že tudi naveličala tega življenja; že dolgo te težko pričakujem,“ odgovori skerb.

„Dobro, pojdi tedaj z menoj,“ pravi smert vesela, da jo je vendar enkrat en človek komaj pričakoval.

„Rada“ odgovori žena, „toda poprej bi vendar še rada jedla hruško iz tega drevesa, ki je vse moje posestvo in sem vedno ljubila njegov sad.“

„No, toliko pa že še počakam, le vzemi si hruško in snéj jo!“ odgovori smert dobre volje.

„Joj“ vzdihne starka „ali ne vidiš, da me moji stari udje ne nesejo več, pa da ne morem na drevo? Moram tedaj prositi soseda, ali pa bodeš znabiti ti tako dobra in prijazna, da mi odtergaš eno hruško in mi spolniš moje željo?“

Gotovo da smert ni imela ta dan veliko opraviiti, ker starej, čemerikavej ženi tudi to željo spolni. Komaj pa zleze na drevó, že se čuti vjeto in zeló se huđuje in jezí, da jo je starka tako prekanila. Starka pa stoji pod drevesom in se jej smeje. Več dni je bila smert vjeta in noben človek ni umerl ta čas. Ko pa le vidi, da se nikakor ne more oprostiti iz drevesa, pogodi se naposled z ženo, da jej nikoli ne bode več blizo prišla, ako jo samo za zdaj še izpusti in reši tega prečudnega drevesa. Žena v to privoli. In glej! v tem hipu izpuštile so jo veje, smert je bila drevesa prosta in gré zopet dalje opravljat svojo službo po svetu. Skerb pa je ostala živa, in tako še zdaj živi na svetu.

Albina Pirc.

P o l e t j e.

Po letu solnce gorkeje sije nego spomladi. Nebó je čisto in jasno, vročina narašča, solnce od dneva do dneva hujše pripéka. Žito na polji zori, listje na drevji temní, cvetice na trati obešajo svoje glavice pod pekočimi solnčnimi žarki. Ljudjé in živali in vsaka stvar rada počiva v senci košatega drevja. Jagode, borovnice in maline so zrele. Otroci je tergajo in nabirajo v kozule in canjice, še rajše je pa zobljejo.

Po letu so dnevi najdaljši; zjutraj ob štirih že gredó pridni kmetovalci na delo in pozno zvečer se otroci še igrajo zunaj na prostem zraku. In kako prijetno je poletensko jutro! Komaj se začne svitati, že žvergolijo drobne ptičice po zraku in plavajo urne ribice po vodi, ter se radujejo in hvalijo svojega dobrotljivega stvarnika. Rumeno solnce vzhaja in razliva presvitile svoje žarke po verhovih visokih gorá, pozneje po hribcih in naposled po vsej cvetočej planjavi. Rosa se sveti kot zlató in srebró po zelenej travi, po pisanih cveticah in košatih drevesih. Pastirji vesele pesmice prepevaje ženó svoje črede na pašo. — Čez dan pa tudi solnce zmiraj hujše pripéka. Tam po cvetočej loki se podé razno pisani metulji, po zraku plešejo mušice in druge krilate zaželke, po zemlji lazijo črni žužki in skačejo lehkonožne kobilice. Okoli živine na paši posedajo pastaričice in tresljajo z dolgimi repki. Iz germov in izpod vej drobé in gostolé male pevke svoje prijetne pesmice, nektare bolj tiho, nektare zopet glasneje, kakor se jim najboljše zdí. Vse živi, vse se giblje,